

Příspěvek se soustředí především na vybrané faktory historického vývoje stravovacích návyků v českém prostředí z kulturního a sociálního hlediska sledované za pomoci chronologických řezů. Reflektovány jsou zejména aspekty, které se staly dlouhodobě terčem kritiky odborníků na výživu a které jsou vnímány zároveň jako jevy spojené s tradiční českou kuchyní. Jejich původ je sledován pouze od 19. století, přestože kořeny mnohých z nich nalezneme jistě hlouběji. Pozornost je věnována nadměrné spotřebě sacharidů a částečně i tuků, nízké spotřebě zeleniny, a i veřejností silně reflektované problematice obezity. Opomenuta není ani kontroverzní tematika podílu živočišných bílkovin ve stravě, i když právě v této otázce se výrazně vyvíjejí i názory vědců. Často odborníci kritizovali i nevhodný rytmus příjmu potravy během dne, zejména slabé snídaně. Příspěvek ukazuje, že kritika nešvarů české kuchyně se přes dlouhodobou a zejména v druhé polovině 20. století intenzivní propagaci racionální výživy potýká i v současnosti do značné míry se stejnými jevy, s jakými zápasila už před sto lety a v mnohých případech i dříve.